

Meerdoen met Dromen dan dromen

Mee[r]doen-project gemeente geeft deelnemers opstapje naar zelf doen

■ Samar vertelt wat meerdoen voor haar betekent.

© foto's: De Noordoostpolder

Praat over je dromen, zet ze op papier, ga er creatief mee aan de slag en de verwezenlijking lijkt ineens een stuk dichterbij. Dat is het resultaat van het project 'Mee[r]doen doen we samen' waarin een groepje mannen en vrouwen actief heeft samengewerkt.

EMMELOORD - Op aansturen van de gemeente werkten de deelnemers aan het project sinds september samen vanuit de wijkwoning aan de Stieltjesstraat in Emmeloord. Mensen die vanwege onder meer een taalbarrière, lichamelijke beperking of langdurige werkloosheid het gevoel hadden niet mee te doen in de maatschappij. Donderdagmiddag vertelden ze enthousiast aan wethouder Hennie Bogaards wat het project 'Mee[r]doen doen we samen' voor hen persoonlijk betekend heeft.

Meedoen

'Meedraaien, in de maatschappij...' Hendrikus Huisjes heeft het met grote letters op het billboard met begrippen over mee[r]doen gezet. 'Dat vind ik belangrijk', zei hij overtuigd.

Hendrikus heeft een lichamelijke beperking en is aan een rolstoel gekluisterd. Drie jaar werkte hij als werknemer bij een bedrijf in de grafische sector, maar zijn contract werd dit jaar niet verlengd. Hij droomde ervan om voor zichzelf te beginnen. 'En dat ga ik ook doen per 1 januari. Als het goed draait wil ik iemand aannemen die ook een lichamelijke beperking heeft.' Hij begint een grafisch bureau en met het verzorgen van de billboards, de nieuwsbrief en het fotoboek over het project heeft hij alvast een duidelijk visitekaartje afgegeven.

Samar vond dat ze Nederlandse taal niet genoeg machtig was om samen met haar man een supermarkt te runnen. Zij wil de boekhouding op zich nemen. 'Zonder

opleiding kun je niets, dus heb ik een opleiding gevolgd aan de ROC', vertelde ze. 'Maar de taal is een probleem voor mij. Hier moest ik veel Nederlands praten. Dat heeft me zelfvertrouwen gegeven.' Samar sprak met heel haar wezen en uit niets bleek nog dat de taal ooit een probleem voor haar was.

Zonder verplichtingen

Henri wil naar Chili waar hij een vrouw heeft ontmoet en waar hij zich op zijn beurt in wil zetten voor anderen. 'Ik denk dat ik het voor elkaar ga krijgen', zei hij vastberaden. Voor hem betekent het project en de wijkwoning meedoen 'zonder ergens lid van te hoeven zijn en zonder financiële verplichtingen. Iedereen is hier welkom ongeacht huidskleur, afkomst of geloof.' Manuela wil op reis naar Australië, maar dat kost geld. Ze heeft een naaimachine aangeschaft, gaat verstelwerk doen en heeft vertrouwen dat het geld er wel komt. 'Maar wat nog

belangrijker is, dit project heeft me zelfvertrouwen gegeven. Ik zat tussen vier muren. Hier heb ik weer sociale contacten opgedaan.' Janny wil zich inzetten om de omstandigheden van de Indianen in Amerika te verbeteren. Haar droom is om hen daar op te zoeken, maar intussen wil ze lezingen gaan geven aan scholen om aandacht te vragen voor hun omstandigheden. Timmie wil vanwege haar gezondheid emigreren of overwinteren in Spanje. Ze is slecht ter been en Nederland is te koud voor haar om goed te kunnen functioneren. Ze wacht niet af, maar volgt al Spaanse les. Ed wil een dierenasiel starten en beheerder worden van een buurthuis. Het eerste is vooral een droom, maar van het tweede is hij overtuigd dat het kan lukken. Hij is 60, werkloos en

woont sinds anderhalf jaar alleen in Emmeloord. Hij voelde zich daar een vreemde, tot hij mee deed aan het project. 'Ik ben een ander mens geworden. Ik hoor het ook van anderen. Het project hield me bezig en het gaf me structuur.' De deelnemers waren niet alleen met hun eigen dromen bezig, maar betekenden ook veel voor elkaar. 'Had de een zijn broek kapot, dan wilde de ander dat maken. De een deed booschappen voor de ander en we kookten voor elkaar. Ik heb met een klein budget leren koken. Voor 8 euro maak ik een maaltijd voor 4 personen', vertelde Ed. Hij is er net als de anderen van overtuigd dat deelname aan een vervoltraject veel meer mensen kan helpen. Zijn eigen project had wat hem betreft nog veel langer mogen duren.

Doorpakken

'Als dit een opstap is naar werk, dan vind je dat als wethouder natuurlijk prachtig', zei Bogaards. 'Maar we moeten realistisch zijn. Het lukt niet voor iedereen om weer een baan te vinden. Voor hen is toch belangrijk geweest, omdat ze weer mee kunnen doen in de maatschappij. Wat hier voor hen tot stand is gebracht, mag dan ook niet weggebben. Ze moeten nu doorpakken en het is belangrijk dat er anderen zijn die hen daarbij kunnen helpen.'

↔ Margé Hof

De deelnemers aan het project geven een presentatie van hun dromen tijdens een bijeenkomst van betrokken organisaties in het gemeentehuis. De billboards worden een week lang tentoongesteld in de bibliotheek in Emmeloord.

■ Staand v.l.n.r.: Henri, Ed, Samar, Manuela, Janny en wethouder Hennie Bogaards; zittend: Hendrikus en Timmie.

